

Z obsahu:

Kulturní obnova osvícená evangeliem

Z audience Jana Pavla II.
pro pracovníky sdělovacích
prostředků a kultury
9. listopadu 2002
- strana 2 -

Křest v Jordánu

Tomáš Jelonek
- strana 4 -

Vznešenost křestního zasvěcení

- strana 5 -

Zasvěcení Panně Marii v dějinách církve

Michale Berger
- strana 6 -

Velkému papeži se děje křivda

Biskup Andreas Laun
- strana 8 -

Pán prstenů - hobiti a hrdinové

- strana 10 -

Sekty ve světě filmu a televize

Andrzej Zwoliński
- strana 11 -

Satanova doktrína

- strana 12 -

Bašta Pána Boha (1)

Vilém Hünermann -
četba na pokračování
- strana 14 -

Křest Páně, ukrajinská ikona, 17. stol

EDITORIAL

Vánoční svátky nepatří k pohyblivým svátkům církevního roku, ale „pohyblivý“ je alespoň konec vánoční doby. Neděle po slavnosti Zjevení Páně může připadnout na 7. nebo také až na 13. leden, a tak prodlužuje nebo zkracuje vánoční dobu až o šest dnů. Ti starší věřící si tak o tomto svátku s určitou nostalgií vzpomenu na své mládí, kdy se koledy zpívaly až do Hromnic, a neubrání se pocitu, že radost z Vánoc končí nějak brzy.

Křesťanská radost se však nemusí vázat jen na liturgické období. Svátkem Křtu Páně končí oslava Božího narození, ale tento závěr vánočního období nám také připomíná naše radostné duchovní narození. Většinou si na svůj křest nepamatujeme, protože jsme ho přijímali jako malé děti, ale to by nemělo být důvodem, abychom na něho zcela zapomínali. Byl to den našich velkých duchovních Vánoc, kdy jsme se znovu narodili do rodiny Božích dětí. Z duchovního hlediska, a tedy v žebříčku skutečných hodnot je to nejvýznamnější den našeho života, neboť v žádný jiný den se nám v životě nemůže dostat většího vyznamenání než toho, že jsme byli přijati za Boží děti. Neříkáme tomu nakonec tak, že právě své největší a nepřekročitelné důstojnosti věnujeme nejmenší pozornost? Oslavujeme své narozeniny a jmeniny a výročí svatby, ale největší oslavy si zaslouží právě výroční den našeho křtu. Nebyly naše „křtiny“ první a poslední oslavou tohoto významného dne?

Vědomí důstojností, které se nám dostalo díky daru křtu svatého, je pro nás tím důležitější, čím více nás obklopuje svět, který své hodnoty a svou důstojnost hledá úplně jinde. Ocítáme se stále více v podobném pohanském obklíčení jako první křesťané. Ti si tak cenili vyznamenání, kterého se jim dostalo ve křtu svatém, že se nevzdali své křesťanské identity, ani když je to stálo život. Mnozí z nich prožívali

Pokračování na str. 9

Kulturní obnova osvětlená evangeliem

Z audience Jana Pavla II. pro pracovníky sdělovacích prostředků a kultury 9. 11. 2002

Na vás, kteří pracujete na poli kultury a komunikací, se dívá Církev s důvěrou a očekáváním, protože jako protagonisté probíhajících změn spojených s rostoucí globalizací jste povoláni, abyste rozpoznávali a interpretovali přítomný čas a přizpůsobovali předávání evangelia řeči a vnímavosti současného člověka.

Jsmo si vědomi, že rychlé technické proměny určují především na poli sociální komunikace nové podmínky pro předávání vědomostí, pro soužití mezi národy, pro přetváření životního stylu a mentality. Komunikace utváří kulturu a kultura se předává prostřednictvím komunikace.

Jaká kultura však může být utvářena komunikací, pokud by neměla ve svém středu lidskou důstojnost, schopnost pomáhat při hledání odpovědi na velké otázky lidského života, která by nesledovala úkol sloužit počestnosti a veřejnému blahu, nevěnovala pozornost problémům soužití ve spravedlnosti a míru? Na tomto poli slouží pracovníci, aby s géníem víry dokázali stát se interprety dnešních kulturních instancí a kladli si za úkol prožívat tuto epochu komunikací nikoliv jako dobu odcizení a zmatku, ale jako drahocenný čas pro hledání pravdy a pro rozvoj styků mezi lidmi a národy.

Tváří v tvář tomuto „novému areopagu“, utvářenému ve značné míře médií, musíme si být stále více vědomi, že „sama evangelizace moderní kultury závisí ve značné míře od jejich vlivu“ (Redemptoris missio, 37). Můžeme se cítit k tomu nepřiměřeně a nepřipraveně, nesmíme však ztrácet odvahu. Víme, že nejsme sami: podporuje nás ne-

zadržitelná síla, který tryská ze setkání s Pánem. Když jste přijali tento úkol, drazí pracovníci z oblasti komunikací a kultury, pak je to proto, že jako učedníci z Emauz jste poznali zmrtnvýchvstalého Pána při lámání chleba a pocítili jste, jak vám srdce hoří radostí, když mu nasloucháte. A to je ten nejpravdivější pramen kulturní novosti. To je nejsilnější stimul k přiměřenému naplnění poslání komunikace.

Neúnavně upírejte svůj pohled na Ježíše z Nazareta, vtělené Slovo, který uskutečnil nejdůležitější komunikaci v dějinách lidstva, když nám dovolil, abychom skrze Něho viděli tvář nebeského Otce (srov. Jan 14,9) a dal nám Ducha pravdy (srov. Jan 16,13), který nás naučí všemu. Naslouchejme ještě jednou Kristovu učení, aby zmnožení antén na střeších jako příznačných nástrojů moderní komunikace se nestalo paradoxně znamením neschopnosti vidět a slyšet, ale aby bylo znamením komunikace, která se rozrůstá ve službách člověku a integrálnímu pokroku lidstva. (...)

Svědectví věřících nachází ve světě médií a kultury nejšir-

Ti, kteří pracují v médiích a v kultuře, ať už věřící nebo nevěřící, musí mít vysoké vědomí vlastní odpovědnosti především pokud jde o příjemce nejvíce bezbranné, kteří jsou často bez jakékoliv ochrany vystaveni programům plným násilí a zvrácených obrazů o člověku, rodině a životu. Zvláště civilní autority a sdružení pro ochranu diváků jsou povolány, aby působily v rámci vlastních kompetencí a odpovědnosti, aby média dokonale zachovávala prvotní cíl své služby osobám a společnosti. Nepřítomnost kontroly a bdělosti není zárukou svobody, jak si mnozí myslí, ale končí spíše tím, že podporuje neuvážené používání těch nejmocnějších prostředků, které jsou-li použity ke zlu, mají za následek pustošivé účinky na lidské svědomí a na společenský život. Ve stále komplexnějším systému komunikací a v jejich celosvětovém rozšíření platí také jasná pravidla a záruky pluralismu, svobody, ve spoluúčasti uživatelů a jejich respektování.

Drazí pracovníci komunikací a kultury, máte před sebou velkou výzvu: dívejte se s důvěrou k budoucnosti a vydávejte své nejlepší síly s důvěrou

v Pánovu pomoc. Provázím vás svou modlitbou, protože vím z vlastní zkušenosti, jak ústřední je otázka kultury pro evangelizaci a jak mohou média přispět k prohloubení kulturní obnovy osvětlené evangeliem. Maria, která naslouchala Slovu života a přijala spolu s apoštoly Duchu při jeho vylití o Letnicích, kéž vás provází a pomáhá vám, abyste mohli hlásat evangelium a vydávat o něm svědectví životem a prací na poli komunikací a kultury.

Podle Bolletino Vaticano

Otcův milovaný Služebník

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešního svátku

Ty jsi můj milovaný Syn

Vrať se k Jordánu na místo, kde Jan připravuje lid slovem i křtem na příchod slíbeného Mesiáše. Na dobré přípravě záleží velmi závažná skutečnost: abys totiž Mesiáše skutečně rozpoznal, a přijal tak s ochotou a otevřeností jeho zjevení. Nikdo z těch, kteří dnes přišli za Janem na pustinu u řeky, nemá tušení, že ten, na kterého tak toužebně čekají, je již přímo *uprostřed nich*.⁽¹⁾ Aby ses Spasitele opravdu dočkal a přijal ho, musíš být schopen ho rozpoznat v té podobě, v jaké se ti chce zjevit.

Tomu nejvíce ze všeho brání předsudky a falešné představy, které by nějakým způsobem zaplnily tvou duši. Jestliže rozdíl mezi očekávaným a skutečným Spasitelem je příliš velký, může se dokonce stát, že přicházející Dobrodinec se stane nežádoucí a místo přijetí se mu dostane zavržení.

Takovému tragickému klamu podlehl vedoucí židovství představitel. Skutečnost, že izraelský národ ztratil svou samostatnost a byl začleněn do velké pohanské říše, je jistě bolestná a pokouřující. Kdo by netoužil po svobodě a suverenitě? Kdyby Mesiáš nyní vystoupil a zničil všechny jejich utlačovatele, jistě by se jim zavděčil. Odkud však čerpají předáci národa svou představu, že zaslíbený Mesiáš má být jejich osvoboditelem z římského područí? Mesiáš nepřijde, aby zahubil jejich protivníky, ale aby je získal a zachránil. Potomci Abrahámovi jsou příliš zahleděni do sebe, a proto nemohou pochopit, že Mesiáš vzejde z jejich středu, aby skrze ně přinesl spásu i těm, které dnes pokládají za své nepřátele.

Jako znalci Písma by měli vědět, že Hospodin ústy proroků mluví o zcela jiném Mesiáši: Má zalíbení ve svém Služebniku, který *nebude křičet ani hlučet*, nebude volat k povstání proti cizákům. Jeho moc se projeví zcela jiným, nečekaným způsobem: *nalomenou třtinu nedolomí, doutnajícím knot neuhasí*. Posílá ho nikoliv proto, aby rozpoutal válku, ale aby *hlásal radostnou zvěst, že nastává pokoj*. Boží služebník bude bojovat proti jinému nepříteli, proti původci všeho zla a všech obtíží: *bude uzdravovat všechny, které opanoval ďábel*. Ďábel je tím nejhorším a nejnebezpečnějším okupantem, protože zdaleka neopanoval pouze posedlé, ale každého, kdo

mu umožnil vstoupit do srdce, a především opanoval ty, kteří si v jeho společnosti dokonce líbují. Uvěznil si je v žaláři nezřízenosti, zavřel je v temnotách pýchy. Hospodinův Služebník jim přichází *otevřít oči*, bude usilovat, aby všechny ty ubohé *uvězněné vyvedl ze žaláře*.

Tento skromný a pokorný Služebník již stojí uprostřed zástupu, a ačkoliv skrze něho všechno je stvořeno, čeká tiše, poslušně a nenápadně, až na něho přijde řada, aby i ON přijal Janův křest. Schválně tak tento obřad i počínání všech, kteří vycházejí z vody s pevným rozhodnutím, že změni svůj dosavadní způsob života.

Jan, který poznal Pánovu blízkost již v matčině lůně, vidí však zcela jasně, kdo k němu nyní přichází. Nemohlo se mu dostat lepšího zadostiučinění za všechno, co mu svým životem i kázáním prokázal. Dobře se podívej na tohoto přís-

ného proroka a přesvědči se, že se nijak nesnaží ani přizpůsobit ani zavděčit svému okolí. Působí spíše dojmem podivína a přímo provokuje svým oděvem i svým životním způsobem. Některým přímo vadí, že nejí a nepije jako druzí, a tak o něm *řikají, že je blázen*.⁽²⁾ Na rozdíl od farizeů si Jan nelíbí v samoučelné a okázalé askezi. Jeho chudoba a skromnost v odívání i v jídle nejsou vynucené ani nouzí ani výstředností, ale

jou důsledkem jeho úplné odloučenosti od všeho pozemského pohodlí. Praktikuje pokání, o kterém káže. Pokání však není možné, jestliže nepřijmeš dobrovolně nepřijemně pocíťované nepohodlí, které osvobozuje ducha a srdce od tělesné a pozemské svázanosti. Jan snáší své dobrovolné nepohodlí jako oběť za všechny ty, které volá k obrácení. Ty pak jeho provokující odlišnost nijak nedráždí ani neodrazuje a stále se za ním hrnou. Pouč se z jeho příkladu, čeho je zapotřebí k účinnému apoštolátu, a přestaň spoléhat na neplodné podbízení.

Můžeš se u něho poučit také o tom, že skutečná pokora je především službou pravdě. Úspěšnost, o které svědčí stále rostoucí zástupy poutníků, není pro něho důvodem k samolibému uspokojení. Bere na vědomí svůj značný vliv, ale všechnu svou sílu a úspěšnost dává bezvýhradně a nezištně do služeb svého poslání. Chápe svou vlastní velikost jako úkol, aby tak *připravil cestu Tomu, kdo je o tolik větší a silnější, že on sám před Ním není ničím*. I křest, který Mesiáš přináší, bude mnohem větší: *Bude křtít nikoliv vodou, ale ohněm a Duchem Svatým*, který na něho sestoupí. Jan nesoustřeďuje pozornost na sebe, ale na toho, *který má přijít*. Jeho radost je v tom,

Pokračování na str. 14

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 42,1-4.6-7

Toto praví Hospodin: „Hle, můj Služebník, kterého podporuji, můj vyvolený, v němž jsem si zalíbil. Vložil jsem na něj svého ducha, národům přinese právo. Nebude křičet, nebude hlučet, nedá se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, doutnajícím knot neuhasí, věrně bude ohlašovat právo. nezeslábně, nezmalátní, dokud nezaloží na zemi právo. Na jeho nauku čekají daleké kraje.

Já, Hospodin, jsem tě povolal s láskou, vzal jsem tě za ruku, chránil jsem tě a ustanovil tě prostředníkem smlouvy lidu a světlem národů, abys otevřel oči slepým, abys vyvedl vězně ze žaláře a z věznic ty, kteří bydlí ve tmách.“

2. čtení - Sk 10,34-38

Petr se ujal slova a promluvil: „Teď opravdu chápu, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě že je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné.

Izraelitům poslal své slovo, když dal hlásat radostnou zvěst, že nastává pokoj skrze Ježíše Krista. Ten je Pánem nade všemi. Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel.“

Evangelium - Mk 1,6-11

Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobyčkami a medem divokých včel. Kázal: „Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánek. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým.“

V těch dnech přišel Ježíš z Nazareta v Galileji a dal se od Jana pokřtít v Jordáně. Hned jak vystupoval z vody, spatřil, že se nebe rozervelo a že se na něho snáší Duch jako holubice. A z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení!“

Křest v Jordánu

Liturgické období Božího narození končí v neděli po Zjevení Páně, na kterou připadá svátek Křtu Páně. Všichni evangelisté na počátek popisu veřejné činnosti Pána Ježíše umísťují zprávu o událostech, spojených s křtem, který u Jordánu vykonával Jan Křtitel.

Řeka Jordán je nejdůležitější izraelskou řekou. Plyne hlubokou tektonickou brázdou, největší propadlinou na světě, která se táhne od Tauru v Malé Asii přes Sýrii, dále pod Hermonem, vysokým horským masivem, jehož vrchol je stále pokrytý sněhem a odkud čerpá své vody ze tří různých pramenů. Po jejich spojení protéká Jordán velmi úrodnou tropickou krajinou, pokračuje až do jezera Genezaretského, aby odtud dál plynul až do Mrtvého moře, ve kterém voda Jordánu hyne ve slaných vodách, které se vzhledem k horkému klimatu odpařují.

Název řeky pochází od hebrejského názvu *jarad*, který znamená *stékat, spadat*. To odpovídá rychlému spádu, který v místech tří pramenů řeky je na úrovni 43 m n/m., aby během svého toku klesl až na -208 m, na této úrovni vtéká do jezera Genezaretského a po jeho opuštění klesá ještě dále až k -390 m. Jeho dráha v přímce měří 110 km, ale vzhledem k četným meandrům činí skutečná délka řeky 320 km.

Jordán odděluje zemi Kanaan od Zajordánské výšiny. Na východní straně Jordánu ukončil svůj život Mojžíš, když mu Bůh nedovolil vstoupit do země Kanaan. Mojžíšovým nástupcem se stal Jozue a překročením Jordánu začalo vítězné dobývání Svaté země.

V Knize královské čteme, že prorok Eliáš přešel přes Jordán, když jeho vody rozdělil úderem svého pláště. Týž den byl vzat do nebe na ohnivém voze a svůj plášť zanechal Elizeovi, který měl pokračovat v jeho díle. Do

vod Jordánu poslal Elizeus malomocného Námána, úředníka krále z Damašku, aby se v ní sedmkrát vykoupal a byl očištěn. Námán byl zpočátku zklaman takovým příkazem, ale pak poslechl a jeho tělo bylo zdravé jako tělo dítěte.

O mnoho let později se u Jordánu objevil Jan Křtitel. Evangelista Lukáš nám přesně udává dobu, kdy se to stalo (srov. Lk 3,1-3). Jan vyzýval lid, který se shromáždil u Jordánu, aby se obrátil, protože se blíží Boží hněv: *Sekera je již přiložena ke kořeni stromů. Každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyřazen a uvržen do ohně* (Lk 3,9).

Mnoha lidem z různých společenských vrstev dával Jan napomenutí a křtil je. Janův křest nebyl ještě svátostí, která by sama zahladila hříchy. Ponoření do vody vyjadřovalo ochotu kajícníka očistit se od vin a současně bylo vnitřním výrazem rozhodnutí obrátit se a napravit svůj život. Teprve Ježíš mocí svého zmrtychvstání dává vodě a slovu, které se přitom

pronáší, moc očištění od hříchů a odpuštění trestů.

Jan sám popsal svůj vztah k nadcházejícímu Mesiáši: *Já vás křtím vodou, ale za mnou přichází někdo, kdo je silnější než já, a já mu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u jeho obuvi. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm* (Lk 3,16).

Ohlášený Mesiáš, lidmi nerozpoznaný, přišel k Jordánu a také přijal Janův křest. Byl to výraz solidarity, jakou Ježíš Kristus, který přišel jako sluha, má s hříšným lidstvem. On sám se nám stal podobný ve všem kromě hříchu, ale chce vzít na sebe hříchy světa, aby je přemohl, až bude přibit na dřevo kříže. Připojuje se k zástupu těch, kteří přijímají křest, a naznačuje tak své sjednocení s hříšníky, které potáhne k sobě, až bude povýšen. Je to rovněž příslib jiného křtu, který se bude konat v jeho jménu a zajistí lidem účast na ovoci jeho smrti a zmrtychvstání.

Evangelista udává přesně časový popis a ostatní evangelisté hovoří také o teofanii, neboli o zjevení Boha nad Jordánem.

Duchu Svatý, Duchu mé duše, prosím Tě: osvěćuj mě, ved' mě, posiluj mě, těš mě. Dej mi poznat, co mám dělat. Dej mi svá vnuknutí. Slibuji Ti, že se zcela podřídím Tvým pokynům a přijmu vše, co se podle Tvého dopuštění stane. Dej mi jen poznat Tvoji vůli.

Kardinál Mercier
(1851 - 1926)

Když se Ježíš modlil, otevřelo se nebe a Duch svatý sestoupil na něho v tělesné podobě jako holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení“ (Lk 3,21-22).

Jan křtil u Jordánu. Místo jeho působení se nacházelo na dolním toku řeky nedaleko Mrtvého moře. V té krajině, 10 km východně od Jericha se dnes nachází pravoslavný klášter sv. Jana Křtitele a jsou zde zbytky mozaik byzantské baziliky. V sousedství tohoto objektu se ukazuje místo, kde Jan křtil. Protože toto místo je z vojenských důvodů dnes nepřístupné, bylo vybráno jiné místo při výtoku Jordánu z jezera Genezaretského, zvané Yardenit.

Jordán na tomto místě teče volně širokým korytem a na březích je mnoho stromů. Voda zde nabývá zelené barvy, barvy naděje. Na pravém břehu jsou zvláštní místa, na kterých je možno konat křest ponořením. Někteří poutníci sem přicházejí jako katechumeni, aby přijali křest ponořením, pro jiné je tento obřad připomínkou křtu již přijatého. Katechumeni se oblékají do bílého roucha, které sahá až ke kotníkům, a za pomoci svých vůdců se ponoří do vody Jordánu. Většina poutníků zde obnovuje svůj křestní slib a kněží jim polévají hlavu vodou z Jordánu, aby si připomněli své povinnosti a plnili je s ještě větší horlivostí.

Svátek Křtu Páně má všem připomenout křest a slib, který nás zavazuje, abychom žili opravdu křesťanským způsobem života...

Poslaniec Serca
Jezusowego 1/98

Vznešenost křestního zasvěcení

Úvodním a nezbytným prostředkem, abychom zcela náleželi Bohu, je zasvěcení, které se uskutečňuje ve svátosti křtu. Touto svátostí nás Bůh díky výkupné oběti svého Syna zasvěcuje sám sobě zcela bez naší zásluhy. Vytrhuje nás z náruči hříchu a otroctví Zlého a přijímá nás za své děti. Jde tak daleko, že z nás činí živé údy Kristova těla. Křestní obřad zavazuje Boha podle jeho vlastního příslibu, a protože Bůh je věrný, nezvratně se za nás stále angažuje. Jeho objetí lásky vtiskuje naší duši nesmazatelnou stopu, poznamenává ji *nezaměnitelným charakterem*. Toto vnitřní znamení zaručuje, že Bůh nás připojí k sobě, jako se elektrický nástroj připojuje na zdroj energie. Nyní je na nás, abychom také my zůstali věrní tomuto zasvěcení. Pokus zrušit je, popřít Boží vlastnictví, znamená brát Bohu to, co mu náleží. Tomu říkáme svatokrádež.

Radikální dar Božího synovství, kterého se nám dostává křtem, nazýváme také novým zrozením, které nás přivádí k novému nadpřirozenému životu a proměňuje náš dřívější život jakožto rozumného ži-

Pokřtěný člověk je Bohem milovaný, ospravedlněný a osvěcený. Milost, kterou Bůh vlévá při křtu do lidské duše, je dokonalá a účinná i u pokřtěného novorozence, i když není ještě prožívaná a uskutečňována.

Ale její probuzení může v dětské duši nastat dříve, než se nadějeme. Malé děti vychovávané v dobrém a hřejivém prostředí křesťanské rodiny pozvedají se k Bohu často překvapivě brzy, velice brzy. Máme příklady docela malých dětí, které se s velikou radostí připojují k společné rodinné modlitbě a velmi často se u nich projevují obdivuhod-

ku až ke konečnému vstupu do Boží slávy.

Na této cestě je třeba využívat všech prostředků, které nám nabízí Církev, bychom jimi živila a posilovali skutečnost svého zasvěcení Bohu. K nim pat-

ří svátosti a mezi nimi obzvláště Eucharistie. Dále je to modlitba osobní, rodinná i společná liturgická a neliturgická. Mezi neliturgickými zaujímá obzvláštní místo modlitba svatého růžence a modlitba Anděl Páně.

Pomůckou naší křehkosti jsou různá znamení, jako medailky a škapulíře, které prohlubují a připomínají naše zasvěcení Bohu.

Další formální zasvěcení v průběhu života, ať už osobní, rodinná, farní, diecézní či celosvětová, jsou v podstatě obnovením onoho křestního odevzdání, které se často děje prostřednictvím Panny Marie. Ona sama nás k tomu opakovaně vybízí a nabízí nám tak svou pomoc a ochranu, abychom se uprostřed zpohanštělého světa nezpronevěřili svému křestnímu zasvěcení. Opravňuje ji k tomu skutečnost, že její mateřské péči se svěřil sám Boží Syn a využil ji jako svou posvěcenou cestu z lůna Otcova do lidské přirozenosti. Zasvětit se prostřednictvím Panny Marie Bohu je diskrétní, ale účinný boj proti zhoubné a smrtonosné sekularizaci.

Podle René Laurentina

At' si mě lidé vězí, nebo mnou pohrdají, Bůh mě stvořil, abych prokázal na světě určitou službu. Svěřil mi určité dílo, které není možno přenést na nikoho jiného. Zde dole je to pro mě skryté, ale v onom životě se všechno zjeví. Určitým způsobem mě potřebuje k uskutečnění svých plánů, stejně jako každý archanděl má své místo ve světovém plánu. Mám tedy podíl na velkém Božím díle a jsem jedním článkem řetězu, jedním vláknem ve svazku, který spojuje všechny lidi. I když mi Bůh odejme přátele a pošle mě do ciziny, podá mi číši soužení a položí skličnost ducha nade mnou a nad mou budoucností: on vždy ví, k čemu je to dobré...

Zcela se Ti odevzdávám... Ty jsi nejmoudřejší a miluješ mě více než já mohu milovat sám sebe. Naplň ve mně své záměry, jednej ve mně a skrze mne, jak se Ti líbí. Jsem zrozen pro Tvoji službu, abych byl Tvým nástrojem. Nechci nic vidět, nechci nic vědět, jen prostě žádám, abych byl užitečný.

J. H. Newman

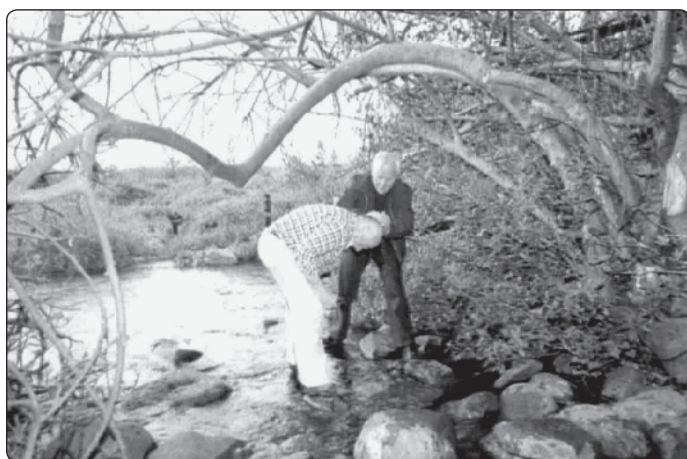
Vezmi si, Bože, všechnu mou svobodu. Vezmi si mou paměť, můj rozum, celou mou vůli. Všechno, co mám a vlastním, darovals mi Ty. Všechno Ti vracím zpět a přenechávám, abys vše řídil podle své vůle. Dej mi jen svou lásku a svou milost. Pak budu dost bohatý a nic jiného nebudu vyhledávat.

Sv. Ignác z Loyoly
(1491-1556)

Teprve v nebi odhalíme, za co všechno dlužíme chudým a nemocným, kteří nám pomáhali, abychom lépe milovali Boha

Matka Tereza

vočicha na život božský. K němu jsme povoláni, abychom jím plně žili a k tomu nám byly dány zvláštní prostředky, a ty tvoří duchovní organismus milosti, který působí silou Ducha Svatého.

né příznaky lásky k chudým a ubohým. I mezi dětmi vyrůstají adepti na úctu oltáře.

To je příznačný rys křestního zasvěcení: už je, ale potřebuje svůj růst a své završení. Nastoupení cesty od počátku ve

Zasvěcení Panně Marii v dějinách církve

V mariánské literatuře se někdy objevuje názor, že prvním ctitelem Panny Marie byl sám Bůh, neboť jí poslal po andělovi svůj nejuctívější pozdrav.

Podobně můžeme objevit ve sv. Josefovi, Ježíšovu pěstounu a snoubenci Panny Marie, prvního člověka, který „zasvětil“ Panně Marii všechnen svůj čas, svou práci, své starosti, celý svůj život dal do jejích služeb. Již zde tedy můžeme hledat biblický základ a pravzor zasvěcení Panně Marii. Na tom nic nemění skutečnost, že další předávání tohoto semene zasvěcení Panně Marii nejdříve poněkud ustrnulo, protože prvotní církev musela řešit jiné problémy.

Když však bylo na koncilu v Efezu (431) slavnostně uznáno božské mateřství Panny Marie, nemohlo již zadržovanou záplavu její úcty nic utlumit. Vyrašila všechna poupata: mariánská úcta a s ní zasvěcení Panně Marii ve vědomí církve. Nastává nezadržitelný proud uctívání Panny Marie.

Již před koncilem byly v církvi zasvěceny Panně Marii některé chrámy. V Betlémě, v Nazaretě a Jeruzalémě vybudovala svatá Helena nádherné svatyně. Byly zasvěceny Matce Boží a dostaly její jméno. Již koncilní chrám v Efezu byl kostel Panny Marie. Cyril Alexandrijský vypráví o stavbě mariánských svatyní jako o obyčejí, který je na Východě velmi rozšířený. V Římě byla první mariánská svatyně postavena za papeže Liberiana (352–366) – Santa Maria Maggiore. Taktéž ve Španělsku a v Galicii byly již mariánské chrámy (Zaragoza, Madrid, Clairmont, Avignon, Arles, Toulouse, Amiens, Chartres, Paříž).

Brzy byla Marii zasvěcována celá města: Císař Konstantin zasvětil Matce Boží koncilní město Niceu (328) a císařské město Byzanci (330). Rychle se rozšířil obyčej nazývat kostely

i města jejím jménem na celém Západě.

V dalším vývoji byly Panně Marii zasvěceny některé dni. Jako první vznikl svátek Očišťování Panny Marie, Zvěstování Panny Marie a Nanebevzetí Panny Marie. V dějinách sv. Theodasia je uvedeno: „Tento den je svátkem panenské Matky Boží a vzhledem k nádhře, s jakou byl slaven, byl nával lidu veliký.“ Mariánské svátky byly již tehdy příležitostí k velkému návalu věřících.

Od 9. století byla Panně Marii zvláštním způsobem zasvěcena sobota. Tím se mělo připomenout, že po Velkém pátku po celou Bílou sobotu hořelo v srdci Panny Marie neuhasitelné světlo víry. Ona nikdy ve svém srdci nepochybovala o vítězství svého Syna. Bylo obyčejem o velikonoční noci rozsvěcovat v temném kostele svíci na oltáři Panny Marie.

Duch Svatý pak podporoval další vývoj: Panně Marii se zasvěcovaly jednotlivé osoby. U církevních Otců je možno najít obraty, s nimiž je spojen podobný obsah, jaký dnes dáváme zasvěcení Panně Marii. Jsou již k dispozici také formy zasvěcení, jak tomu bylo u sv. Efréma (373).

V Africe byly nalezeny olověné pečeti, které věřící nosili u se-

be a na kterých bylo jméno majitele s dodatkem: „Doulos Theotokou“ (Otrok Bohorodičky). Papež Jan VI. se zasvětil Panně Marii; král Dagobert II. (679) se veřejně zasvětil jako „Otrok Mariin“. Již tyto první formy ukazují smysl zasvěcení: patřit Panně Marii a skrze ni zcela Kristu.

Počínající středověk tuto praxi dále rozvinul, teoreticky a teologicky prohloubil a dále rozšířil.

K významným teologům této doby, kteří se zasvětili Panně Marii, patří Rabanus Maurus, Alukin, Petr Damián, Eadmer, Bernard a Aelred. Lid odíval svá zasvěcení do typických forem panujícího feudalismu. Zasvěcoval se Panně Marii jako Vládkyni života a Královně. Stávali se náležitostí určité mariánské svatyně, nosili řetězy se znakem své příslušnosti, dávali si smyčky na krk na znamení této vazby. Pro zasvěcení existoval již zvláštní ritus.

Zasvěcování přešlo záhy z osob i na společenství. Panně Marii se zasvěcovaly země, říše (jako Maďarsko, Irsko a Anglie) a vznikaly řády (karmelitáni, cisterciáci, servité), které byly zasvěceny Panně Marii již při svém vzniku. Kláštery premonstrátů a cisterciáků se svěřují zvláštním způsobem ochranně Panny Marie. Němečtí rytíři

se nazývají výslovně „Rytíři nejsvětější Panny“.

Svatý Štěpán, uherský král (998–1038) zasvětil zemi a lid nebeské Královně a nazval ji proto „Patrona Hungariae“. Jeho příklad následovalo mnoho západních knížat. Jan Kazimír, polský král, zasvětil svou říši Panně Marii r. 1656. Určil přitom, že žádná královna v zemi nesmí mít jméno Maria. V Polsku měla být nyní jen jedna Královna Maria.

Po tříletém přípravném období zasvětil Ludvík XIII. Panně Marii Francii. Na svátek Nanebevzetí Panny Marie r. 1638 byl přijat zákon: „Prohlašujeme Marii, slavnou Matku Boží, za hlavní patronku naší říše a zasvěcujeme jí svou hlavu, svou korunu, svou říši a své poddané.“ Téměř všichni rakouští císařové z rodu Habsburků, ještě než odešli ke korunovaci, vykonali pouť do Mariazell a zasvětili sebe a říši Panně Marii. I zemská knížata zachovávala obyčej zasvěcení Panně Marii. Hrabě Rudolf I. z Badenu u příležitosti svého sňatku uzavřel „smlouvu o přátelství“ s naší milou Pannou z Bikkeshheimu a zvolil Pannu Marii za patronku svého markrabství. Věren tomuto svazku konal každou sobotu pouť do Bikkeshheimu.

V době objevování nových zemí byly také tyto země zasvěcovány Panně Marii. Zasvěcením Španělska a Portugalska spolu s koloniemi byla tak zasvěcena velká území. Misionáři se rovněž starali, aby zasvětili misijní území Panně Marii. Velká část zeměkoule byla tedy již svěřena Matce Boží.

Nové podněty přicházely od mariánských kongregací. V jejich výchovném systému mělo zasvěcení Panně Marii zvláštní místo. S rozšířením mariánských kongregací došlo zasvěcení Panně Marii celý katolický svět. Velké hnutí zasvěcení se rozšířilo zvláště počátkem 17. století v celé Evropě. Tato zasvěcení je třeba přičíst především

vlivu mariánských kongregací. Velký vliv měl Pater Jakob Rem z Ingolstadtu a kongregace, kterou založil. Císař Ferdinand II. a kurfirst Maximilián I. Bavorský vyšli z této kongregace. Oba zasvětili své země a sebe naši milé Paní a podepsali toto zasvěcení svou vlastní krví u nohou Panny Marie v Altöttingu v roce 1645. V roce 1638 byl postaven mariánský sloup v Mnichově a Panna Maria byla zvolena za patronku celého Bavorska. Do Altöttingu se konaly časté poutě. Zde bylo uloženo srdce kurfirsta Maximiliána, jak hlásá nápis: „Zde je uloženo srdce kurfirsta Maximiliána, které během jeho života bilo pro velké činy lásky.“

Velká zásvětná hnutí 17. století obdržela svou konkrétní podobu od P. de los Rios (1652) a od Ludvíka Grigniona z Monfortu (1716). Od 14. století vzniklo velké množství mariánských poutních míst. Zde se dbalo o zasvěcení Panně Marii. V 17. století se rozšířila tzv. „malá zásvětná modlitba“. Tak se dostalo zasvěcení velkého rozšíření. Kolem roku 1830 začalo velké hnutí, které mělo za cíl zasvěcení celého světa Srdci Panny Marie. Na tom pracovali již dříve Eudes a Grignion. Vyhlášení dogmatu o neposkrvněném početí Panny Marie (1854) a významná mariánská zjevení počínaje rokem 1830 (1830 Paříž, 1846 La Salette, 1858 Lurdy, 1917 Fatima), četné pastýřské listy biskupů, kteří zasvěcovali své diecéze a zahájení mezinárodních mariánských kongresů vedly nakonec k tomu, že Pius XII. uprostřed nezlítostné 2. světové války zasvětil nejdříve 31. 10. 1942 a pak znovu 8. 12. 1942 slavnostní formou svět Neposkrvněnému Srdci Panny Marie, a to pod vlivem dopisu, který mu napsala Lucie, jedna z vizionárek fatimského zjevení. V mnoha diecézích a farnostech pak rovněž docházelo k zasvěcení, aniž by k tomu bylo třeba nějaké výzvy.

Na celé zemi zavládlo velké mariánské nadšení.

O rozšíření zasvěcení Panně Marii na celém světě se zasazuje dále mezinárodní schönstattské hnutí „Apoštolské hnutí ze Schönstattu“. To staví na odkazu Grigniona z Monfortu a na ingolstadtském hnutí. Dále jsou to jiná mariánská hnutí, jejichž členové nabádají k zasvěcení a získávají pro to věřící, jako jsou Mariina legie, Fatimský apoštolát Modrá armáda, dílo klaretinů, křížové růžencové smírné tažení, Mariánské kněžské hnutí a další.

Sestra Lucie zdůvodňuje tato zasvěcení přáním našeho Pána. Říká, že Ježíš chce, aby celá církev uznala toto zasvěcení jako triumf Neposkrvněného Srdce Panny Marie. Proto neúnavně prosila Svatého otce, zvláště v dopise Piu XII. z 2. prosince 1940.

Rozhodující impulsy k zasvěcení Panně Marii dává slovo a příklad papežů. Pius XII. byl v den 1. fatimského zjevení 13. října 1917 vysvěcen na biskupa. Tak je i jeho životní osud spjat silně s Matkou Boží. (O jeho mariánské účtě je řeč na jiném místě tohoto čísla Světla.) V encyklice *Auspicia quaedam* vyzývá k zasvěcení domů Panně Marii. Papež Pavel VI. a Jan Pavel II. převzali tyto výzvy a doporučují, aby se rodinný život utvářel jako domácí církev, ve které

má své čestné místo obraz Panny Marie. Zde se mají rodiny zasvětit Panně Marii a zde mají padnout všechna hlavní rozhodnutí rodinného života.

Jan XXIII. již jako kardinál navázal kontakt s Fatimou. Papež Pavel VI. obnovil 21. listopadu 1964 zasvěcení z roku 1942. V roce 1967 putoval manifestálně do Fatimy jako poutník a napsal v encyklice *Signum magnum* z 13. května 1967: „Nyní však prosíme a voláme všechny syny a dcery církve, aby se zasvětili osobně a znovu Matce církve.“

Zářící příklad mariánské úcty nám dává Svatý otec Jan Pavel II. Již od dětství je osobními zážitky spojen s Pannou Marií. Atentátem na náměstí Svatého Petra 13. května 1981, tedy ve výroční den fatimského zjevení, vstupuje jeho pontifikát do úzkého vztahu k Fatimě. Ale již v prvním poselství po konkláve (17. 10. 1978) dává najevo: „V této hodině plné těžkostí a úzkostí chceme se obrátit na Pannu Marii, která vždy spolupůsobí a žije v Kristově tajemství jako Matka. Obracíme se k ní s dětskou úctou a opakujeme slova: *Totus tuus*, která jsme před 20 lety při biskupském svěcení vepsali do svého srdce a do svého znaku.“

Od té doby usiluje papež, aby všechno zasvětil nebeské Matce: sebe sama, svou práci, svůj ná-

rod, své kněze, církev, diecéze, farnosti, rodiny, celý svět. A dělá to s neúnavnou svěžestí, odvahou a samozřejmostí kamkoliv přijde. Ziskáváme dojem, že zasvěcení Marii a život s Marií patří k životnímu stylu tohoto papeže. Stále znovu: Ty jsi má Matka, já Tvé dítě.

Při svých cestách putuje s oblibou k mariánským svatyním a na mariánská poutní místa. Přitom je jeho obyčejem ve vlastní zásvětné modlitbě svěřit problémy a záležitosti dotyčné země nebeské Matce. Tyto zásvětné modlitby poskytují jasně formulovaný pastorační obraz situace v zemi. Na příklad: „Zasvěcujeme Ti dnes celé naše bytí a celou naši lásku. Zasvěcujeme Ti svůj život, své radosti, své utrpení a bolesti... Svěřujeme Ti celý Boží lid. Zasvěcujeme Ti církev v Mexiku a na celém světě...“ (Guadalupe 27. 1. 1979).

„Zasvěcuj Ti celou církev až na sám kraj světa: mé bratry, všechny národy“ (6. 6. 1979 v Čenstochově).

13. května 1982 spěchal Jan Pavel II. do Fatimy, aby poděkoval za záchranu života při atentátu před rokem. Po mši svaté klečel před sochou Madony a zasvětil celý svět Neposkrvněnému Srdci Panny Marie. Pozval dopisem z 20. dubna 1982 všechny biskupy světa, aby se s ním v tomto zasvěcení spojili.

25. března 1984 na náměstí Svatého Petra zasvětil celý svět Matce Boží před sochou přivezenou z Fatimy. Tato socha připutovala do Říma ještě jednou 8. října 2000 v rámci Jubilea biskupů, s nimiž obnovil toto zasvěcení.

(Zasvěcení českých a moravských diecézí se uskutečnilo na Velehradě 5. července 1994.)

Nyní je důležité myslet především na rodiny, aby se nejen zasvětily Neposkrvněnému Srdci Panny Marie, ale aby toto zasvěcení také účinně prožívaly v každodenním životě.

Podle *Leben* 8-96
překlad -lš-

Velkému papeži se děje křivda

Již 30 let je papež Pius XII. kritizován jako antisemita, protože prý mlčel při holocaustu. Nedávno se začala tato obvinění znovu hlasitě ozývat, aniž by přitom byla předložena nová fakta. Nejnověji se o tuto kampaň proti Piu XII. postaral Daniel Goldhausen.

Kdo se zabývá historickými fakty, ví, jak jsou tato obvinění absurdní. Ale skutečnost, že se stále udržují i v hlavách vzdělaných lidí, jen dokazuje, jak jsou lidé náchylní podlehnout svodům. Stačí, když se nějaká nepravda nebo vyslovená lež dosti často opakuje s vážnou tváří a vědeckým nádechem, mnozí tomu začnou věřit.

Není dost dobře možné snést zde v úplnosti všechny důkazy proti těmto pomluvám. Ale některé stojí za to znovu uvést.

Svědectví sestry Pascaliny

Sestra Pascalina vedla papežovu domácnost a po jeho smrti sepsala své vzpomínky na něj. I když čísla, která uvádí, nemusí být přesná, jádro její zprávy je naprosto věrohodné:

„S hrůzou vzpomínám na ono ráno v srpnu 1942, kdy noviny přinesly s velkými titulky strašnou zprávu, že veřejný protest holandských biskupů proti nelidskému pronásledování Židů měl za následek, že Hitler dal během jediné noci zatknout 40 000 Židů, kteří skočili v plynových komorách. (...)“

Přinesli tyto ranní noviny do pracovny Svatého otce, který se chystal ke generální audienci. Přečetl jen titulky a smrtelně zbledl. (...) Když se vrátil, dříve než šel do jídelny, přišel s velkým popsaným listem papíru do kuchyně, kde byla jediná možnost něco spálit na otevřeném ohni, a řekl: „Chtěl bych spálit tento list, je to můj protest proti strašnému pronásledování Židů. Dnes večer se měl objevit v L'Osservatore Romano. Ale když dopis holandských biskupů stál 40 000 lidských životů, můj by stál aspoň 200 000. To bych si nemohl zodpovědět. Proto bude lepší na veřejnosti mlčet a jako dosud dělat pro

tyto lidi v tichosti všechno, co je možné.“

„Svatý otče,“ řekla jsem, „není škoda spálit to, co jste již opravil? Snad by to mohl někdo někdy potřebovat.“ Pius XII. odpověděl: „I já jsem na to myslel, ale kdyby sem vnikli, což je vždy možné, a našli můj protest, který má mnohem ostřejší tón než u holandských biskupů, co by se stalo s katolíky a Židy v Německu?“

Bohužel, papež svůj text na závěr rozhovoru spálil.“

Pius XII. stál samozřejmě plně na půdě katolické nauky. Domnívat se, že by pokládal vraždu spáchanou na Židech za méně závažnou, je zcela absurdní. Je třeba si jen přečíst pozorně encykliku *Mit brennender Sorge*, kterou kardinál Pacelli, pozdější papež Pius XII. významně ovlivnil, abychom poznali, s jakou naléhavostí tehdy církev za-

stávala vůči nacistickému státu právě toto Boží přikázání (odst. 34–37).

Nikdo nemůže pochybovat o obsahu 5. přikázání a o tom, že se týká také Židů. I z odsouzení obsažených v této encyklice mohl průměrně myslící posluchač velmi dobře poznat, koho Pius XII. tím myslel, totiž nacisty. Oni sami tomu rozuměli velmi dobře a proto Pia XII. nenáviděli, což se dá historicky doložit.

Papežovým svědkem je také Dietrich von Hildebrand

Ve svých vzpomínkách vypravuje o své návštěvě u státního sekretáře Pacelliho, kterého osobně znal.

Po pozdravu řekl Hildebrand kardinálovi: „Víte o tom, Eminence, že v Německu byl moment, jaký nastává jednou za tři až čtyři století, ve kterém by se obráti-

ly miliony protestantů a socialistů, kdyby biskupové v Německu řekli nacistům nekompromisně »non possumus« (nemůžeme), kdyby vytvořili hradbu proti národnímu socialismu a všechny jeho zločiny nazvali pravým jménem, kdyby vyslovili jednoznačné Anathema!?“ Kardinál Pacelli odpověděl: „Ovšem, ale mučednictví nemůže být z Říma nařízeno, to musí přijít spontánně.“

Před odchodem jsem mu řekl: „Eminence, co přinese budoucnost, jak se budou vyvíjet věci s národním socialismem?“ On odpověděl: „Vypadá to velmi vážně, bude velmi zle, jestliže v národním socialismu nenabudou vrchu umírněné elementy.“ Na to jsem odpověděl: „To neříkejte, Eminence, umírněné elementy jsou ty nejnebezpečnější. Mnohem lepší jsou Rosenbergové, kteří odložili masku a otevřeně projevují naprostou nesnášenlivost s křesťanskou vírou, než ti, kteří katolíky matou a svádějí, protože boj proti Kristu zakrývají. To není otázka umírněnosti nebo radikálnosti, národní socialismus je ve své podstatě naplněn duchem antikřesťanským!“ Na to odpověděl: „Ano, máte pravdu, rasismus a křesťanství se absolutně nesnášejí, jsou jako oheň a voda. Mezi nimi nemůže být vůbec žádný mír, žádný most.“

Hildebrand dodal: „Byl jsem velmi uspokojen, když jsem poznal, jak viděl zcela jasně absolutní nesnášenlivost národního socialismu a církve, ale chápal jsem také, jak nesmírně komplikovaná a těžká byla situace, při které bylo nutno myslet na 25 milionů německých katolíků.“

Zachránění Židů

Tehdy někteří lidé pochybovali, zda církev skutečně zachránila tolik Židů, jak uváděl **Pinchas Lapide**, totiž jeden milion. To je otázka, kterou je možno historicky přezkoumat. Ale zůstává tu nepříjemná pachuč – v těchto zprávách zcela chybí slovo „dik“.

Kritikové ať se vážně rozhlédnou po dějinách, zda najdou organizaci nebo vládu, která by zachránila tolik Židů, aby to bylo alespoň srovnatelné s katolickou církví! Je přece známo, kolik vlád a sdružení (včetně židovských) žalostně selhalo, i když měli možnosti, dosti často dokonce bez rizika.

O tom je dostupných mnoho svědectví. K nim patří zvláště dílo Pinchase Lapide a jeho svědectví o Piu XII a dále studie P. Bleta: Nacisté ho nenáviděli, odpůrci nacistů ho však chovali ve velké úctě, a to dokonce i tehdy, když s jeho strategií nesouhlasili, prominentní Židé mu po válce děkovali a řešolní sestra, která o něho pečovala, dosvědčuje: Co ještě chtějí jeho odpůrci, mají-li skutečně zájem o pravdu? A jaké mají doklady pro svá tvrzení kromě těch, která už byla dávno vyvrácena a která vzhledem ke skutečnostem nelze nazvat jinak než pomluvy?

Je tu ještě jedno svědectví o tom, jak papež usiloval o nalezení správného rozhodnutí. **Mons. Paganuzzi** pracoval ve státním sekretariátu a vypravo-

val, že dostal od papež úkol, aby předal polskému primasovi kardinálu Sapiehovi poselství s otázkou, zda mají být veřejně odsouzeny zločiny národních socialistů. Odpověď polského kardinála zněla: „**Vyříd'te Svátému otci, že ho zapřísaháme, aby nic nepodnikal; polský národ, židé i katolíci by za to museli těžce pykat.**“ Papež uposlechl tohoto hlasu.

Jistě, dnes bychom mohli snadno říct – měl přece jen promluvit. Lidé byli tak jako tak zabiti. Skutečně? Víme opravdu bezpečně, že krveprolití by nebylo větší? A především – nepřátelé církve by si teprve našli na papeže bič: on to přece musel předvídat. Jak mohl tak neodpovědně mluvit...

Snad mohl papež jednat také jinak, ale tato možnost mi nesmí bránit, abych respektoval rozhodnutí jeho svědomí, a já musím obdivovat jeho strategický postup proti nacistům. Proto doufám a přeji si, že bude brzdy svatořečen. O tom, že je v nebi, nemůže být žádných pochyb.

*Podle Vision 2000 - 6/2002
překlad -lš-*

SENIORŮ ZVOU FARNÍ KLUBY

Křesťanští seniori podporují konzervativní politiku s křesťansko-sociálním programem a jsou pro vstup ČR do EU. Rozhodlo o tom shromáždění členů nedávno založeného Sdružení křesťanských seniorů (SKS).

Seniori se přihlásili ke kooperaci s Evropskou Unií Seniorů a ucházejí se i o spolupráci s KDU-ČSL ve věcech společného zájmu. Podpořili též myšlenku začlenění seniorských farních klubů do organizace SKS s přesahem do celoevropské seniorské struktury.

Představenstvu SKS bylo uloženo předat Parlamentu ČR stanovisko k etickým otázkám vstupu do EU s položením důrazu na ochranu rodiny a právo na život. Schůze rozhodla také o zakládání okresních poboček SKS a klubů v regionech. Schváleny byly m. j. tři pracovní komise: eticko-právní, tisková a sociálně-zdravotní.

Jak účastníkům setkání řekl místopředseda KDU-ČSL Jan Kasal, úzká spolupráce s KDU-ČSL může být pro seniory velmi přínosná. „Pokud SKS vzniklo, byla by škoda toho nevyužít. Nechceme se připravit o názory těch, kteří se v politice přímo neangažují, ale svými zkušenostmi mohou výrazně pomoci,“ uvedl J. Kasal.

Zájemci o členství v této seniorské organizaci s celostátní působností se mohou přihlásit na kontaktní adrese:

Sdružení křesťanských seniorů, Palác CHARITAS, Karlovo nám. 5, 128 01 Praha 2. (fep)

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

své křestní zasvěcení tak hluboce, že se zcela odevzdali Bohu v různých formách zasvěceného života.

Stali jsme se Božím majetkem. Může být větší čest než patřit Bohu, Nejvyššímu, Nejsvětějšímu, nejlaskavějšímu Otci? Bez živého vědomí této nezasloužené důstojnosti nemůžeme žít životem hodným toho povolání, kterého se nám dostalo.

Apoštol Pavel je v tomto směru přímo nekompromisní: *Nesprahujte se již s nevěřícími. Jaké je spojení chrámu Božího s modlami? Vy jste přece chrám živého Boha. Proto ,vyjděte z jejich společnosti a oddělte se. Ne dotýkejte se ničeho nečistého. Potom vás přijmu za svoje budu vašim otcem,‘ praví všemožnou Pán.*

Pronásledování křesťanů mělo vždy jeden a tentýž cíl: vyhladit křesťany ze společnosti. Toto úsilí nemusí mít krvavou podobu. Křesťany je možno vyhladit také jinak. Tím, že se zcela rozplynou a ztratí v pohanšském prostředí a převezmou jeho způsob života. Tato paganismace skutečně probíhá zdánlivě nenásilně a nenápadně, ale o to účinněji, protože křesťané likvidováni tímto důmyslným způsobem nekladou téměř žádný odpor a díky záplavě masové kultury přijímají za své pseudohodnoty a idoly, které si cílevědomě vytváří zpohanštělý svět

jako náhražku za všechno svaté. Dokonce ani nebudou chtít uvěřit, když jim někdo vysvětluje, že se již dlouhou dobu systematicky realizuje promyšlený plán nekrvavé likvidace křesťanů. Ve starém Římě se pohané bavili podívanou, jak šelmy likvidují křesťany. Dnes se křesťané sami likvidují tím, že zapominají na svou důstojnost a snižují se k tomu, že se baví pohanskou podívanou, která se vysmívá jejich hodnotám a důstojnosti.

Zábava a masová kultura se stala také účinným prostředkem jak šířit pomluvy a lži, které mají znehodnotit to, co je svaté, ať už se to týká pravd nebo osob. Zatímco první křesťané obětovali za víru svůj život, mnoho jejich dnešní potomků není ochotno obětovat ani svůj čas a trochu úsilí, aby prohlubovali své poznání a své křesťanské uvědomění.

Na domovních dveřích máme pro jistotu trojí zámky, ale „ďáblové okno“ je dokořán otevřenou branou, kterou vstupuje dobře kamuflovaný Nepřítel, aby nahlořával křesťanské uvědomění. Křesťanství je výstup na horu svatosti. Výstup na horu se neuskutečňuje návštěvou horské chaty. Tak se poutník jen posiluje. Výstup se koná soustředěným úsilím v terénu. Nuže, odděleme se od pohanů a vzhůru, vystupujme na Hospodinovu horu!

-red-

SVATÁ TEREZIČKA V IRÁKU

Od 20. prosince „putovaly“ Irákem ostatky sv. Terezie z Lisieux a zůstaly v zemi přes celé Vánoce. Podle názoru biskupa Emanuela-Karim Dellyho z chaldejské katolické církve je přítomnost ostatků této učitelky církve a patronky misii pro Irák velkým duchovním darem pro život lidí v těchto temných dobách války. Znamenají duchovní obnovu pro křesťanskou komunitu v Iráku. Svatá Terezie navštívila 50 farností v celé zemi.

VARHANY V SIXTINSKÉ KAPLI

14. prosince posvětil kardinál Sodano v Sixtinské kapli nové plnohodnotné varhany. Je to poprvé v její více než 500 let trvající historii. Mají hodnotu 640 000 franků a darovala je jedna lichštejnská nadace.

Pán prstenů – hobiti a hrdinové

Jistě není pouhou náhodou, že současně s fenoménem Harryho Pottera vstupuje do světa médií mistrovské dílo J. R. R. Tolkiena *Pán prstenů*. Ačkoliv v tomto díle se nemluví výslovně o Bohu, Bůh je zde viditelný a hmatatelný díky ovoci, které vyrůstá z hluboké víry autora. *Wiener Kirchenzeitung* přinesl úryvky z autorových dopisů, které nám umožňují nahlédnout do duchovní dílny tohoto hluboce věřícího autora.

„Všechno, co píšu, je zcela určeno tím, že jsem katolík,“ prohlásil jednou John Ronald Reuel Tolkien, profesor literatury a spisovatel. Pokud jde o jeho mistrovské dílo *Pán prstenů*, prohlásil: „Nemyslete si, že je to teologie!“ Hodnoty a ctnosti hraji v jeho trilogii velkou roli, jak dokládá Mark Eddy Smith v knize „Tolkienovi obyčejné hrdinové“. To začíná již volbou nositele prstenů. Není to „magicky“ nadaný, v silách zla vyrostlý trpaslík nebo člověk, nýbrž hobit, pro kterého jsou dobrodružství všeho druhu „rozčilující, rušící, nepohodlná ztráta času“. Hobiti jsou všechno možné, jen ne hrdinové.

Ale: „V srdci i toho nejtlustšího a nejbázlivějšího hobita leží ukryté zrnko odvahy (často velice hluboko) a čeká na své rozhodující a bezvýhodné nebezpečí, které mu dá vyrůst“ (sv. 1). Během příběhu dostávají hobiti příležitost překročit sami sebe a uskutečnit to, co mají v sobě. Přirozeně se dopouštějí hobiti a jiní druhové chyb. Každé nastalé a uznané selhání má ovšem důsledek dvojího druhu. Především tím celá družina roste a stává se pokornější. Dále otevírají chyby nové dveře, které nakonec opět vedou k dobrému. Boromit, který chtěl Frodovi uzmut prsteny, zaplatí za to sice svým životem; může však ve své poslední hodině zachránit hobity Merry a Pippina před pronásledovateli. I přes nouzi a pronásledování se hobiti nevzdávají. Pippin se začíná učit od Merry, jakých činů jsou hobiti schopni. Skutečnost, že krutě trpí v rukou Orka, nevede k tomu, že by se později chovali podobně krutě; chrání si svou vnitřní svobodu a čistotu.

Červenou nití, která se táhne celou trilogií, je milosrdenství. To hraje klíčovou roli v boji proti zlu. Již Bilbo a později Frodo znovu a znovu váhají usmrtit stvůru Gollum, i když k tomu mají možnost, proto-

že „nechce bez potřeby v nouzi zabíjet.“ Nikdo netušil, že je to jediné tento soucit, který nakonec umožní splnit danou misi.

„Ochota k oběti“ je další ctnost, kterou *Pán prstenů* zprostředkuje. Gandalf, kouzelník a vůdce expedice, přichází v první knize o život, když bojuje s obludou Balrogem. Bylo by bývalo rozumnější odebrat se i s Frodem do bezpečí, protože oba jsou pro družinu důležitými členy. Gandalf však je něco více než jen vůdce: on je přítel a je připraven za své přátele položit život. Jeho poslední slova nejsou voláním o pomoc, ale rada: „Utečte, vy blázni!“

Hlavní Gandalfova role spočívá v tom, probouzet v druhých ctnosti všedního dne a naději. Burcuje je na základě zdravého realismu: situace je vážná, ale existuje naděje. Dává jim jasné na vědomí, že i ta troška, kte-

rou každý může obětovat, je náležitě potřebná. K „antihrdinovi“ Frodovi poznamenal Tolkien v jednom dopise: „Frodo ve skutečnosti jako hrdina ‚selhal‘: nevydržel až do konce, vzdal to, chtěl podvádět.“ Není to však

„morální ztroskotanec“, protože: „My sami musíme mít bezpodmínečně před očima absolutní ideál, jelikož neznáme hranice své přirozené síly (a milosti), a kdybychom neusilovali o tu nejvyšší metu, nedosáhli bychom jistě ani toho, co je pro nás nejsnáze dosažitelné. Pro druhé musíme v každém případě, o kterém máme dost informací k jejich posouzení, použít měřítko, které je zmírněno ‚milosrdenstvím‘. U druhých musíme respektovat hranice jejich sil a brát je v úvahu v boji proti zlu podle zvláštních okolností.“

„...a jak se daří Vašemu hobitovi?“

„Ustavičně se mně ptají, jak se daří mému hobitovi,“ napsal J. R. R. Tolkien 15. října 1937 v jednom dopise. Dva měsíce nato sdělil nakladateli, že připsal do první kapitoly nový příběh, který nazval „Dlouho oče-

kávané svátky“ – „Veselé Vánoce“. Jeho dopisy poskytují dobrou příležitost nahlédnout do duchovního vzniku *Pána prstenů*. Po dětské knize *Malý hobit* vymklo se mu pokračování „z ruky“.

13. října 1938 napsal, že příběh má svůj vlastní průběh, že děti na to zapomenou, a to ho dělá ustrašenějšího než hobity... Příběh je „dospělý“. „Měla na to vliv temnota současné doby,“ poznamenal. V roce 1961 je přesvědčen, že knihu „nenapsal pro děti ani pro určitý okruh dospělých, ale kvůli sobě.“

Povzbuzuje však děti: „Potřebujeme literaturu, která překračuje naše měřítka... Dobrou slovní zásobu nezískáme četbou knih, které jsou napsány podle představ slovní zásoby určité věkové skupiny,“ napsal v roce 1959. „Získáme ji z knih, které nás překračují.“ V jednom dopise se dovídáme, že jeden chovatel siamských koček se ptal nakladatelství, zda může dát registrovat své kočky se jmény podle *Pána prstenů*. Tolkien odpověděl: „Bohužel, siamské kočky patří podle mne k fauně Mordora, ale chovateli koček to nemusíte říkat.“

Když nakladatel v úvodě ke švédskému vydání *Pána prstenů* přirovnal prsten k prstenu Nibelungů, Tolkien se rozhněval: „Oba prsteny jsou kulaté, ale tím také končí všechna jejich podobnost.“ Jednomu čtenáři, který ho prosil o pomoc při akademické práci o jeho díle, odpověděl rozzlobeně citátem Gandalfa z *Pána prstenů* (Sv. 1): „Když někdo něco rozbije, aby zjistil, co to je, opustil cestu moudrosti.“ Jeho nejostřejším kritikem byl spisovatel C. S. Lewis, který nakonec celou jeho trilogii ústně přednášel. Tolkien o něm napsal v roce 1967: „Vlastně hobity příliš nemiloval. Ale mnoho čtenářů je mělo rádo a chtěli by jich více!“

Kath-net
překlad -lš-

Sekty ve světě filmu a televize

Sekty hledají s velkou angažovaností a mobilizací spojení ve světě filmu a televize. Popularita prostředků masové kultury vytváří podobně jako ve světě hudby možnost jejich využití pro své vlastní cíle.

V roce 1951 vstoupila televize v USA do světa veřejných sdělovacích prostředků. Americká mládež sledovala televizní programy 26 hodin týdně. Všem médiím věnovala však týdně 60 – 70 hodin svého času. To mělo za následek velkou izolaci mládeže od rodičů a ode všech jiných mimotelevizních autorit. Media ovládla kontrolu nad vši kulturou pro mládež a skrze ně ovlivnila i svět dospělých. Z toho je zřejmé, jak velký význam získávají jakékoliv obsahy, které vstoupily do masové kultury.

Člověk, který sleduje filmovou podívanou, kóduje ve svém podvědomí předkládané obsahy jako své vlastní, přetvořené prožitkem obrazů a zkušeností s nimi spojených. Později vstupují tyto asimilované obsahy do vědomí jako blízké a známé, a tedy věrohodné. Odběratel si je „osvojil“. Konstatovali to např. biskupové v provincii Campagna (provincie s hlavním městem Neapol) ve své zprávě z roku 1995 na téma pověr, magie a satanismu: *Mnoho osob je přesvědčeno o velké věrohodnosti určitých obsahů jen proto, že se k nim dostávají „přes televizi“.* Je to jistě velice široký problém, který však má zvláště v oblasti magie alarmující význam.

Velice často je vliv televize umocněn součinností jiných prostředků masové komunikace. Obsahy televizního vysílání, propagované denním tiskem a rozhlasem, nejsou podrobovány žádné kritice. Působí zde syndrom zmasování útoku daného obsahu: lidé začínají vidět to, co ve skutečnosti není. Metoda je to velice prostá, ale neobyčejně účinná.

Jak dokazují výzkumy, i svým výrazem docela „chladné“ dokumentární filmy, které přináší informace o nových sektách a náboženských hnutích, se mohou stát prvním kontaktem příjemce s exotickou doktrínou. Film *Ameriko, Ameriko*, věnovaný různým podobám každodenního života americké společnosti, byl pro některé mladé Poláky lekcí zdemoralizovaných asociálních postojů. Výzkumy potvrdily roli hromadných sdělovacích prostředků při genezi zločinnosti parasatanských skupin mezi mládeží.

Aby využily sílu působivosti, která je ukryta v televizi a ve filmech, obracejí sekty svou pozornost k hrdinům filmů a k idolům televizních obrazovek. Získat na svou stranu filmovou hvězdu zaručuje účinné ovlivnění obrovské říše diváků a cititelů jejího hereckého talentu.

Úsilí sekt získat pro své myšlenky sympatické idoly, známé lidem z televize, jim zajišťuje ve-

líky prospěch. Terence Stamp byl žákem Bhagwana Shree Rajneesh. Clint Estwood prakticoval transcendentální meditaci. Patrick Duffy byl vyznavačem japonského buddhismu. Shinead O'Connor se účastnila spiritistických seancí. Vlnou nadšení pro New Age se dali unést: Tina Turner, Richard Chamberlain, Marsha Mason, Helen Reddy, Linda Evansová, Joyce DeWith, Paul Horn a jiní. Herce a režiséra Emilio Esteveze zatahl do sekty scientologů svoji snoubenkou Demi Mooreovou. Tom Cruise věří, že za svou oslňující kariéru vděčí scientologickým kurzům. Totéž tvrdí Nicole Kidmanová a Albert Schwarzenegger. Scientology jsou Lisa Marie Presleyová a Jim Rogers, který uvedl do sekty Sharon Stoneovou. Také Richard Gere vysvětluje své úspěchy scientologickými kurzy.

Herci se tak stávají oddanými aktivisty sekt a nových náboženských hnutí. Jednou z nej-

populárnějších a nejangažovanějších apoštolů New Age je herečka Shirley MacLainová. Základním posláním jejich knih a filmů je tvrzení, že každý z nás je uvnitř sám sobě bohem. Sami si vytváříme vlastní skutečnost, vlastní existenci, jsme bohy.

John Denver využívá své pozice ve světě filmu k podpoře *osvícené planetární jednoty*, která má vést k *světovému míru, mezinárodnímu bratrství a k osvíceným lidským právům*. Je leaderem jednoty Windstar (Hvězdný vítr) ve státě Colorado. Věnuje New Age celoroční sérii programů.

Linda Evansová (známá ze seriálu *Dynastie*) je další prorokyně New Age. V knize *Reedbook* píše: *„Důvěřuj jen tomu, co pokládáš pro sebe za vhodné. Jestliže ti něco dává štěstí, co na tom záleží, odkud to je?“* Dále píše: *„Ramtha (duch, kterého zná jen ona a se kterým se stýká prostřednictvím média) je pro mě velkým učitelem.“*

V srpnu 1988 navzdory ohromné vlně protestů a kritiky dala produkce Universals Studios do oběhu filmovou verzi knihy Nikose Kazanzakise *Poslední pokušení Ježíše Krista* v režii Martina Scorsese. Hlásá se v něm panteistické přesvědčení, že *všechno je současní boha*. Ježíš se zde dotýká kamení a říká: *„I to je moje tělo“* a dává tak kosmu božské vlastnosti po vzoru New Age. Jeden recenzent nazval titulní postavu filmu *absolventem posledního ročníku teologické školky Shirley MacLainové*.

Filmy typu science-fiction i horory jsou často hlasateli New Age. Mnoho filmů tohoto typu má okultistický a satanistický obsah. Některé z nich získaly dokonce mezinárodní významání. Patří mezi ně *Blízká setkání třetího druhu*, *ET*, *Kosmická odysea 2000*, *Návrat Jedi*, *Hvězdné války*, *Temný krystal*, *Indiana Jones a svatyně odsouzení*, *Frankenstein*, *Nekončící historie* a mnoho dalších.

Stále častěji také animované dětské filmy, hračky a hry jsou nasyceny obsahy z oblasti New Age. Křesťanský autor Phil Phillips v knize *Turmoil in the Box* (Zmatek v krabici hraček) varuje: „*Dětská duše je pustošena velmi důmyslně. Děti mají co do činění s předměty tak »nevinými«, jako jsou hračky, a zatím jejich prostřednictvím do dětské mysli vstupují obrazy sexu, násilí a děsu. Je to subtilní klam. Vytváří se postupně vrstva po vrstvě, až se tyto ničivé obrazy nakonec stanou pro dítě skutečností. (...) Okultní symboly a násilí vedou dětskou obrazotvornost do světa satana.*“

Často se sekta aktivně podílí na produkci filmu určeného širokému okruhu diváků. Velký ohlas měl v médiích film *Mission impossible* (Mise je nemožná) s Tomem Cruisem. Herec i jeho žena jsou věrnými vyznavači scientologie a tato sekta tentokrát sama financovala výrobu filmu. Mnoho zemí (Německo, Velká Británie, Austrálie, Kanada) pokládá tuto sektu za společensky nebezpečnou, protože svými manipulačními technika-

mi vede k narušování rodinných a společenských svazků. Bavorská vláda ohlásila bojkot tohoto filmu. Distributoři rychle upustili od jeho projekce a ta kina, kde se promítal, zela prázdnotou. Tvůrci filmu obvinili Bavorsko z velkých finančních ztrát a vedli na stránkách tisku kampaň proti *pronásledování, které se podobá hitlerovskému.*

Protože produkce filmu vyžaduje velké náklady, sekty se při jejich výrobě zřídka uchylují k odborné profesionální kinematografii. Nejčastěji se spoko-

jí s tvorbou amatérskou. První film toho druhu objednal leader Svědků Jehovových Russel. Film o stvoření světa z roku 1914 byl účinným propagačním prostředkem a získal Russelovi mnoho přívrženců.

Zakladatel satanské církve Anton La Vey rovněž využil ke své propagaci film zvaný *Rosemary má dětátko*, ve kterém hrál roli satana. Vystupoval také ve filmu *Đábelský déšť*. K jeho následovníkům patří Samy Junior, který později velmi litoval svých kontaktů se satanismem.

K satanské církvi patří také Jane Mansfieldová. La Vey použil údajně černé magie proti jejímu milenci Sammovi Brodymu, který chtěl Jane odvést od satanistů. La Vey varoval Jane, aby s Brodym nesedala do auta. Devět měsíců později oba společně zahynuli při automobilové nehodě. La Veyovi přívrženci pokládali tuto příhodu za doklad La Veyovy věrohodnosti.

Možnosti, jaké vytváří televize a film, nutí společnost, aby podnikala kroky, které ji vymaní z vlivu sekt. Znepokojení z masové reklamy *různého druhu čarodějů, léčitelů a jasnovidců* vyslovila na jaře 1996 soudní komora pro informační spory při kanceláři ruského prezidenta. Při výslechu různí experti potvrdili, že *ve poslední době přibylo ve sdělovacích prostředcích výrazně mnoho reklam různých čarodějů, lidí, kteří ovlivňují podvědomí, jasnovidců a jiných léčitelů, kteří nabízejí svým potenciálním pacientům zázračné uzdravení od všech možných protivenství, kouzel, tragických osudů atd.*

Poslaniec Serca Jazusowego 6/97

Satanova doktrína

Stanislaw Krajski je historikem filozofie na varšavské ATK, autorem mnoha knih jako „Masoneria polska i okolic“ nebo „Dwie twarze Wislavy Szymborskiej“. Otázky tykající se svobodného zednářství mu položil Jaromír Kwiatkowski.

V poslední době svobodní zednáři vystupují ze stínu na světlo. U některých lidí to vyvolává blahosklonný úsměv, jiné to provokuje.

Stanislaw Krajski: Chápu svobodné zednářství jakožto ohrožení, a to nikoliv pouze církve, ale i řady jiných sfér, jako je demokracie a svoboda člověka.

Je zednářství sdružením starších pánů, kteří se věnují smyšleným rituálům, nebo organizací, která usiluje o to, aby převzala otěže světa?

S. K.: Je to především organizace, která se odvolává na nábo-

ženskou doktrínu zvanou kábala. V ní se praví, že místo Boha zaujme člověk. Takový člověk je pokládán za nového mesiáše, tedy za někoho, kdo byl předurčen k tomu, aby převzal politickou, hospodářskou, duchovní a morální moc nad lidmi. Kdysi zednáři popírali, že by chtěli vládnout nad lidskými dušemi. Před několika lety se však k tomu začali přiznávat.

Ale přesto je mnoho hlasů, které význam zednářství bagatelizují.

S. K.: Kdysi byla doba, kdy to, co zednáři hlásají, nebylo

pro většinu lidí přijatelné. Proto také své záměry utajovali. Ale nyní, když se tak rozšířilo New Age a jiné pohanské ideologie, vznikla základna, na které lidé stále snázejí akceptují zednářské ideje. Proto o nich také zednáři stále více hovoří. Zdůrazňují, že jsou pro demokracii, svobodu člověka, toleranci, a i když tiše, popularizují ideové základy svých postojů: když člověk je bohem, sám si rozhoduje o tom, co je pravda, dobro atd. Základní tezí zednářství je, že dnešní civilizace je stále více pohanská, a v tom je kus pravdy. Proto se zednáři, kteří jsou konsekventní pohané, stále více hodí do prostředí nové společnosti a cítí se v ní stále více pevní. Ve svých vystoupeních v lóžích i ve svých časopisech hovoří prostě o tom, že přichá-

zí nová doba, kdy se zednářství může stát „novým Vatikánem“, novým duchovním vůdcem lidstva. Proto stále více zveřejňuje své představy „světového řádu“ i argumenty, proč musí takový řád povstat. Ty důvody jsou v podstatě tři:

Že svět je hustě zabydlený dům, který vyžaduje jednoho vládcu.

Že zrušení národnostních a náboženských rozdílů způsobí, že nebude různých, válek ani agrese mezi národy.

Že systémy, jako kapitalismus a komunismus, se přežily, a proto světu hrozí hospodářská krize, a navíc tyto staré „systémy“ nemohou člověku zajistit svobodu a blahobyt. Zednáři tvrdí, že svobodu a blahobyt zajistí lidstvu jen přirozené hospodářství, něco mezi

kapitalismem a komunismem, v čemž se spojují nejlepší přednosti obou systémů, spojené s bezbřehou demokracií a tolerancí. Takové hospodářství je možno zavést jen tehdy, když zavládne nad celým světem a když je bude kontrolovat jejich „světový řád“.

Zednářství však není jednotné, existuje v rámci různých ritů, jako je skotský a francouzský. Jaký je mezi nimi rozdíl?

S. K.: První rozdíl mezi „francouzi“ a „skoty“ je stejný jako v církvi mezi jezuitu a dominikány. Je to stejné náboženství, ale různá spiritualita. Druhý rozdíl spočívá v tom, že „francouzi“ kladou větší důraz na taktiku, „skoti“ zase na věrnost učení. Podle „francouzů“ má politiku a mravnost nahradit kultura. „Skoti“ jsou více „náboženští“ a domnívají se, že již nastal čas, aby byla jejich doktrína představena lidstvu, že totiž člověk je bohem a že New Age je nejlepším a žádoucím krokem směrem k ještě lepšímu a pravdivějšímu náboženství. „Francouzi“ se domnívají, že na takovou prezentaci je ještě brzy.

Jaký je v současnosti postoj Církve k svobodnému zednářství? Není možno skrývat, že v době 2. vatikánského koncilu zde byly zákulisní pletichy, které usilovaly o to, aby se negativní postoj Církve k zednářství změnil. Není také tajemství, že někteří církevní hodnostáři na Západě se se zednáři v ložích stýkají.

S. K.: Po koncilu řekl Pavel VI.: „Satanův dým vtrhl do Církve.“ Myslím že tato slova se týkala také problému, který jste naznačil. Jak vyplývá z dokumentu, který papež podepsal v roce 1983, negativní postoj Církve k zednářství se v ničem nezměnil. Katolík, který podporuje zednářství nebo je jeho členem, žije ve stavu těžkého hříchu a nesmí přistupovat k svátostem. V tomto dokumentu je také uvedeno, že místní autority nemají právo měnit obsah a znění tohoto dokumentu.

Jestliže někdo tedy hovoří o svobodném zednářství jinak, dostává se do rozporu s naukou Církve. Jestliže před 100 lety mohla mít Církev pochybnosti o tom, čím je zednářství, dnes je již naprosto jasné, že zednářská doktrína je z křesťanského hlediska satanský projekt.

Zdá se však, že zednářství čas od času zkouší Církev, jestli už nedozrála k „spolknutí“ takových idejí. Tak bych si vysvětlil pokus udělit cenu Janu Pavlu II., kterou on odmítl.

S. K.: Myslím, že tu ani tak najde o „zkoušení“, jako o pokusy dezorientovat lidi. Společnost, která se dozví o vyznamenání uděleném papeži, řekne si: Jak by to mohla být satanská doktrína, když oni si tak cení Jana Pavla II.? Pokud zednáři usilují to, aby je přijal papež, kardinál nebo biskup, dělají to proto, aby si později posloužili argumentem: Církev nás přece tak neodsuzuje, když se její představitelé s námi tak stýkají.

Velký mistr Velkého Východu v Itálii v instrukci, adresované před několika lety bratřím jeho lóže, řekl, že zednáři mají všemi možnými způsoby bojovat proti katolické církvi, ale přitom zachovávat co nejlepší kontakty s ostatními církvemi. Proč?

S. K.: Katolická církev je hlavním protivníkem svobodného zednářství. Jestliže volno-myšlenkáři hlásají, že člověk je bohem, pak jim v tom katolická církev nejvíce překáží. Jiné církve v určité míře také. Ale musíme si uvědomit, že zednářství se zrodilo v protestantském prostředí mezi osobami svázanými s rozenkruciánstvím, čili s vyznavači jakési „křesťanské kabaly“. Rozenkruciáni, kteří v rámci protestantství založili svobodné zednářství, se domnívali, že budou tvůrci „třetí reformace“ po

Lutherovi a Kalvinovi a že celé křesťanství přetvoří do kabaly. Protestantismus je k tomuto procesu náchylný a v důsledku toho také odumírá. Jestliže lidé sami rozhodují o pravdách víry, ať už ve svém svědomí nebo formou jakési demokracie (anglická synoda se např. usnesl, že peklo neexistuje), je to nejlepší cesta do svobodného zednářství. Zednáři věří, že postupnou reformací přivedou křesťanství k přijetí rozenkruciánství a později i kabaly.

Jaká je v tom role Rotary klubu a jiných parazednářských organizací?

S. K.: Zednářství je organizací superelitářskou, vytváří se tam, kde jsou střediska moci a střediska elit, přímo „elity elit“. Protože v meších střediscích nemůže být přítomno samo, má tam alespoň své „oči, uši a ruce“. Zednáři přijímají

do svých řad jedince, kteří jsou vnitřně již zednáři a pak jen formálně procházejí jednotlivými stupni zasvěcení. Tato průprava se uskutečňuje v klubech Rotary a Lion's. Děje se tak s velkou opatrností. Důraz se klade na dvě otázky: Jste elitou, nad-

lidmi, kteří mohou určovat, co je dobré a co je zlé. Za druhé v parazednářských organizacích se členům vštěpují zednářské ideje, jako neomezená svoboda, demokracie bez hranic, jsme Evropané; ale národnost, náboženství, morálka jsou bezvýznamné fenomény...

Zednáři se také brání tvrzením, že jejich cílem je charitativní činnost...

S. K.: Pokud víme něco o sektách, pak je nám jasné, že každá z nich dává najevo, že se zabývá charitativní činností. Chce tak dát najevo, že slouží lidstvu. Skrze poskytování pomoci druhému člověku provádí nábor svých členů. U zednářství máme co do činění s podobným jevem.

Mnoho čtenářů by chtělo poznat osobně personálie významných zednářů. Problém je v tom, že takové údaje jsou dostupné jen tehdy, když se zednář sám přizná anebo když jsou odtajeny po jeho smrti. Zůstávají tak jen dohady...

S. K.: To je pravda. Formálně není možno prohlásit, že někdo je zednář, je k tomu třeba mít důkazy. Takové důkazy je možno získat jen od svobodného zednářství, ale to je neposkytuje. Zbývá jen jedna metoda: Po ovoci poznáte je. Jestliže některý politik, představitel kultury či sdělovacích prostředků se chová přesně tak, jak by se choval svobodný zednář, a realizuje program, který předkládá zednářství, všechno nasvědčuje tomu, že je přinejmenším nástrojem v rukou zednářů. Několikrát jsem veřejně prohlásil, že to, co představuje *Tygodnik Powszechny*, je realizací těch ideových zásad, které představuje svobodné zednářství.

*Rozhovor vedl Jaromír Kwiatkowski
Poslaniec Serca
Jezusowego 6/1997*

Bašta Pána Boha (1)

Dobrodružný příběh Roberta Bernarda a jeho přátel se odehrává za hrůzovlády Francouzské revoluce. Neuhastitelná je nenávisť revolucionářů a jakobínů vůči kněžím, kteří odepřeli složit přísahu. Tito kněží a církvi věrný lid jsou bez lítosti pronásledováni a mnozí z nich skočí pod gilotinou.

Ale uprostřed těchto nebezpečných a strašných časů budeme v této četbě svědky statečného nasazení Roberta a jeho přátel za pronásledované kněze, kteří působí s nasazením vlastního života až do konce teroru.

Stále jsme i dnes svědky pronásledování a ponižování lidské důstojnosti. A také v dnešní době, vystavené tolika krizím, potřebujeme osobní statečnost, přesvědčující sílu dobra a bezvýhradné sebeobětování obětavých lidí.

O jednom kocourovi a jiných holoncích

Léto roku 1791.

Kocour Felix se s plným žaludkem důstojně prochází po farní zahradě v Montbernage, malém předměstí francouzského města Poitiers. Jeho myšlenky jsou pokojné, protože vyprázdnil velkou misku mléka a sežral dobrý morek. Náhle se však přikrčil k zemi. Stáhl své zelené oči, které povážlivě světlé kují. Nejsou tu snad ptáci? Musí to být na velké třešni u zahradní zdi. Takový lehký ptáček jako zákusek? Něčím takovým by nepohrdl, ostatně nemají provokovat ani sytého kocoura.

Ve stejném okamžiku něco vyskočilo zvenčí na zahradní zeď. Ve stínu se krčí postava. Nejdříve nevidíš nic, jen dlouhý koš na zeleninu, který se pohybuje vpřed jako želva. Ale pak zpozoruješ pár hnědých paží a nohou, které nepochybně patří nějakému mladíkovi. Hlavu ani tělo není vidět, protože mladík, aby měl volné ruce, nasadil si koš i s uchem na hlavu.

Želva se rozhlíží na všechny strany. Ale pak rychle vpřed. Ruce se chytí jednoho výstupku na zdi. Nohy se pevně opřou o rudé kameny. Ještě jeden hmat, pevný smyk a želva přistane na zahradní zdi právě pod třešní. Málem by leknutím zase spadla, protože ve stejném okamžiku z druhé strany vyskočil na zeď kocour. Chvilu na sebe oba

loupežníci civí, zmatení a překvapení. Pak mladík uvolněně zvolá:

„Felixi, ty darebáku, nevěrný dobytku, zmiz!“ Protože se kocour nerad dává urážet, navíc je sytý a vidí, že ptáček mu právě uletěl, skočí zpět do zahrady a pokračuje ve své procházce, přičemž ovšem sem tam vyčítavě blýskne očima po mladíkovi, který bez výčitek svědomí šplhá po zelených větvích a začne pustošit krásné červené plody.

„On sám je darebák,“ myslí si kocour. Ale protože nehodlal svým myšlenkám dát nějaký jasnější výraz, vydal ze svého srdce zvukně protáhlé „mňau“. Jako výsměch ozvala se z třešně stejně znějící ozvěna. Ale pak

je slyšet jen šum větvi, protože mladík, který sedí na třešni, nemá čas na zábavu.

Malý zloděj stoupá stále výše a jeho hbité ruce pracují tak rychle, že se jeho košíček pomalu plní, přičemž stejné množství zmizelo mezi jeho bílými zuby.

Tu začne zvonit zvon z kostela sv. Radegunda.

„Anděl Páně zvěstoval Panně Marii poselství...“ mumlá mladík v zelené koruně, zatímco jeho ruce klidně dále pokračují v loupežném díle. „Zdravas Maria!... Ano, ještě tu plnou větev musím obrát...“ „Hle, jsem služebnice Páně...“ „Pane Bože, to jsou třešně!“... „Skrze Krista našeho Pána!“ Zvon umkl.

Mladík na třešni vidí, jak Claud Pascal, kostelník, zamývá kostelní dveře, sestupuje po schodech a kráčí kolem farní zdi. Jeho holá lebka se leskne v záři zapadajícího slunce. Nešťěstí tomu chtělo, že právě v tu chvíli vložil mladík do úst špatnou třešni. Vyplivl ji velkým obloukem a byla to jistě spíše směla než vypočítavost, že špatná třešinka dopadla právě na kostelníkovu lysinu, kde zanechala velkou červenou skvrnu. Je to tak komické, že mladík navzdory vši opatrnosti se dá do hlasitého smíchu. Claud Pascal se

rozzlobeně podívá vzhůru a objeví tam mezi zelení a červení mladou tvář, která se nestydatě směje.

„Roberte, ty uličníku, bezbožný darebáku,“ křičí rozzlobený kostelník a hrozí nahoru svým velkým klíčem. „A už ať jsi z toho stromu dole! Nestyďíš se krást panu faráři třešně? A to chceš být dokonce ministrant?“

„Kdo oltáři slouží, musí z oltáře také žít!“ zní zhora odpověď.

„Kdo slouží oltáři, kdo slouží oltáři!“ supí zlostně kostelník. „Od Květné neděle se nikdo z vás ministrantů neukázal v sakristii a já se svými starými kostmi musím sám každý den sloužit panu faráři při mši!“

„Správnému faráři posloužíme, jestli se vrátí,“ volá mladík vzpurně dolů. „Ale tomu,“ Robert vyplivne pecku směrem k faře, „falešnému faráři, který složil přísahu, tomu bezbožníkovu nesloužíme!“

Ministranti opravdu nevstoupili do sakristie od Květné neděle, kdy byl farář Pruel vyhnán z kostela i z fary.

Rok 1791, kdy začíná náš příběh, leží uprostřed strašné doby Francouzské revoluce. Zpuchřelý a prohnitý režim, který byl zralý k zániku, se zhroutil. Bezpráví a útlak lidu ze strany velkostatkářů, nemravnost a zhyralost šlechty na úkor lidu, kterému dvůr po celá desetiletí dával špatný příklad, to vše se nyní strašně vymstilo. Zbožný, ale slabý král Ludvík XVI. musel za hříchy svých předků strašně pykat, stal se zajatcem svého vlastního lidu v Paříži. Revoluce přinesla panstvu strašnou odplatu a vyúčtování v této převratné době, ale lidu nepřinesla žádné pozeňání, nýbrž jen novou hrůzu, násilnosti, které znamenaly pro Francii dobu velkého zbídačení. Na staré pány se pořádaly hony, ale noví byli tyrané nesrovnatelně krutějšími a krvavějšími.

(Pokračování)

Otcův milovaný Služebník – pokračování ze str. 3

že se může zmenšovat, aby On mohl růst.⁽³⁾ To je jediný způsob, jak připravovat Ježíši cestu.

Boží Syn sestupuje do Jordánu jako *Beránek, který bere na sebe hříchy světa.*⁽⁴⁾ Druhý Adam nastupuje cestu poslušnosti, aby napravil to, co první Adam způsobil svou neposlušností.⁽⁵⁾ Ježíšova cesta ke konečnému oslavení vede přes kající ponížení, podstoupené z lásky k Otcí, který právě proto v něm nachází obzvláštní *zalíbení*. To, co se odehrává, když Pán přijímá Janův křest, je výmluvným obrazem toho, co se v tobě děje, když vstupuješ do svátostné řeky, abys přiznal a odložil své hříchy: sestupuje k tobě Duch Svátý s hojností svých milostí a darů a tvůj Otec se těší z toho, že tě opět může nazývat *svým milovaným dítětem*. I ty mu budeš *milý, když budeš konat to, co je správné*. Pros Beránka o milost, abys vyšel z řeky očištěn od pýchy a sebelásky, aby tě mohl pomazat Duchem Svátým a mocí a učinit tě hlasem volajícím na poušti.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Jan 1,26; ⁽²⁾ Lk 7,33; ⁽³⁾ Jan 3,2; ⁽⁴⁾ Jan 1,24; ⁽⁵⁾ srov. Řím 5,15

Lépe je mlčet a být než mluvit a nebýt. Učit je dobré, jestliže učitel sám dělá to, co hlásá. Jeden je Učitel, a když mluvil, to, co mluvil, se také dělo. Kdo má Ježíšovo slovo, může skutečně slyšet i jeho ticho. Bude dokonalejší, když bude hovořit skrze své konání a bude rozpoznán podle svého mlčení. Pánu nic neujde, i to, co je v nás skryté, je mu důvěrně známé. Zůstávejme proto ve vědomí, že ON v nás přebývá, abychom byli jeho svatyní a ON byl naším BOHEM.

Tak tomu skutečně je a před našima očima bude zjeveno, jestliže JEJ milujeme tak, jak zasluhuje.

DUCHOVNÍ CENTRUM SV. FRANTIŠKA Z PAULY NA VRANOVĚ U BRNA – PROGRAM NA ROK 2003

DUCHOVNÍ OBNOVY PRO: > **mládež hledající své životní povolání** – P. ThLic. Pavel Havlát OM, S. M. Zdislava Nosková OSF (vždy od 9³⁰ do 17⁰⁰ hod.) **11. 1. • 8. 2. • 8. 3. • 12. 4. – Petrov • 10. 5. • 14. 6. • 30. 6.** (večer) – **4. 7.** (oběd) • **11. 10. • 8. 11. • 13. 12.** > **snoubence 19.** (večer) – **21. 9.** (oběd) – P. Mgr. Petr Vrbacký > **manžele 24.** (večer) – **27. 4.** (oběd) – P. ICLic. Karel Moravec > **ženy a matky 21.** (večer) – **24. 8.** (oběd) – P. ThLic. Pavel Havlát OM > **muže 15.** (večer) – **17. 11.** (večer) – P. Prokop Siostrzonek OSB, převor > **seniory, nemocné a invalidní 27. 4.** (večer) – **1. 5.** (ráno) – Mons. Josef Žák > **podnikatele 27.** (večer) – **29. 6.** (oběd) – P. Mgr. Vladimír Málek > **lékaře, sestry a osoby pracující v sociální a charitativní oblasti** (laiky i řeholníky) **2. 10. – 5. 10.** – P. Josef Ludolf Kazda OPræm. > **pedagogy** – „Pedagog na cestě k Bohu“ **25.** (večer) – **28. 10.** (oběd) – P. ThLic. Jan Dohnal

EXERCICIE PRO KNĚZE: • **18.** (večer) – **24. 5.** (ráno) – P. J. Morozini OM, generál řádu paulánů • **3.** (večer) – **9. 8.** (ráno) „Dobrý pastýř“ – biskup Mons. Josef Hrdlička • **19.** (večer) – **25. 10.** (ráno) – exercicie v duchu ChO > **exercicie pro stálé jáhny 15.** (večer) – **20. 6.** (ráno)

ZASVĚCENÝ ŽIVOT: Exercicie pro řeholnice > **16.** (večer) – **22. 3.** (ráno) – Mons. ThDr. Michael Slavík > **24.** (večer) – **30. 8.** (ráno) – bude upřesněno > **9.** (večer) – **15. 11.** (ráno) – P. ThLic. Pavel Havlát OM

FORMAČNÍ SETKÁNÍ: Formační tým – P. ThLic. Pavel Havlát OM, PhDr. Miloslav Kótek, S. M. Dominika Konečná OSF, S. M. Zdislava Nosková OSF

> **Formace kandidátek a postulátek** (první pondělí v měsíci vždy 9⁰⁰ – 17⁰⁰ hod.) **6. 1. • 3. 2. • 3. 3. • 7. 4. • 5. 5. • 2. 6. • 6. 10. • 3. 11. • 1. 12.** > **Setkání sester juniorek 20.** (večer) – **23. 11.** (oběd) > **Stálá formace – do 40 let: 13.** (večer) – **16. 7.** (oběd) – **do 60 let: 16.** (večer) – **19. 10.** (oběd) – **nad 60 let: 25.** (večer) – **28. 5.** (oběd) > **Duchovní cvičení pro italsky mluvící** (kněze, zasvěcené osoby, laiky) **20.** (večer) – **26. 7.** (ráno) – P. Luigi Lia OM (hlaste se do konce června) > **Cyklus katechezí „Návraty ke kořenům“: 16. 1. • 13. 2. • 13. 3. • 10. 4. • 15. 5. • 12. 6. • 16. 10. • 13. 11. • 11. 12.** (vždy od 18⁰⁰ do 19³⁰) – S. M. Zdislava Nosková OSF

> **TROJÍ BDĚNÍ:** velkopáteční **18. 4.**, svatodušní **7. 6.**, adventní **29. 11.** v době od 21⁰⁰ do 23⁰⁰ hod. (s možností přespání v DC). Nabízíme možnost odpočinku pro kněze, řeholníky a všechny, kdo to potřebují – po tel. domluvě.

Uzávěrka přihlášek vždy 14 dní před zahájením akce!

Bližší informace na tel.: 541 239 264.

Adresa: Duchovní centrum sv. Františka s Pauly, Vranov u Brna 7, PSČ 664 32; e-mail: dc-vranov@katolik.cz; www.dc-vranov.katolik.cz

Komise pro výchovu a vzdělávání Ekumenické rady církví v ČR zve na setkání křesťanských pedagogů na téma: **VOLNÝ ČAS DĚTÍ A MLÁDEŽE, která se koná ve dnech od 14. do 16. února 2003, Brno Lipová.** Přednášející: Dr. Rudolf Smahel a doc. Jaroslava Šicková. Podrobnosti a přihlášky na tel.: 271 742 326; www.ekumenickarada.cz

Liturgická čtení

Neděle 12. 1. – svátek Křtu Páně

1. čt.: Iz 42,1–4.6–7
Ž 29(28),1a+2.3ac–4.3b+9b–10
Odp.: 11b (*Hospodin dá požehnání a pokoj svému lidu.*)
2. čt.: Sk 10,34–38
Ev.: Mk 1,6b–11

Čtvrtek 16. 1. – ferie

1. čt.: Žid 3,7–14
Ž 95(94),6–7.8–9.10–11
Odp.: 8 (*Kež byste dnes uposlechli jeho hlasu: „Nezavrzujte svá srdce!“*)
Ev.: Mk 1,40–45

Pondělí 13. 1. – nez. pam. sv. Hilaria

1. čt.: Žid 1,1–6
Ž 97(96),1+2b.6+7c.9
Odp.: srov. 7c (*Klaňte se mu, všichni jeho andělé.*)
Ev.: Mk 1,14–20

Pátek 17. 1. – památka sv. Antonína

1. čt.: Žid 4,1–5.11
Ž 78(77),3+4bc.6c–7.8
Odp.: srov. 7c (*Nezapomínejte na Boží skutky!*)
Ev.: Mk 2,1–12

Úterý 14. 1. – ferie

1. čt.: Žid 2,5–12
Ž 8,2a+5.6–8a.8b–9
Odp.: srov. 7 (*Ustanovil jsi svého Syna nad dílem svých rukou.*)
Ev.: Mk 1,21b–28

Sobota 18. 1. – památka P. Marie, Matky jednoty křesťanů

1. čt.: Žid 4,12–16
Ž 19(18),8.9.10.15
Odp.: Jan 6,64b (*Pane, tvá slova jsou duch a jsou život.*)
Ev.: Mk 2,13–17

Středa 15. 1. – ferie

1. čt.: Žid 2,14–18
Ž 105(104),1–2.3–4.6–7.8–9
Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mk 1,29–39

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 12. 1.	PO 13. 1.	ÚT 14. 1.	ST 15. 1.	ČT 16. 1.	PÁ 17. 1.	SO 18. 1.
Antifona	261	826	841	857	873	1754	1652
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	261	827	842	857	873	1755	1653
Antifony	262	828	843	858	874	890	1278
Žalmy	813	828	843	858	874	890	813
Kr. čtení a zpěv	262	831	847	861	877	1756	1279
Antifona k Zach. kantiku	263	831	847	861	877	1757	1279
Prosby	263	831	847	861	878	1757	1279
Záv. modlitba	263	1277	847	862	878	1278	1279
Modlitba během dne:							
Hymnus	227	832	848	862	879	895	910
Antifony	264	833	848	863	879	895	910
Žalmy	1035	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	264	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	263	835	851	865	882	898	913
Nešpory:							
Hymnus	261	265	837	852	867	883	1760
Antifony	260	265	838	853	868	884	900
Žalmy	230	238	838	853	868	884	901
Kr. čtení a zpěv	260	266	840	856	871	887	1763
Ant. ke kant. P. M.	260	266	840	856	871	887	1764
Prosby	261	266	841	856	872	888	1764
Záv. modlitba	263	263	1277	857	872	888	1278
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Malice cyrilometodějská s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství

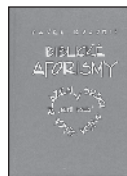
Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@malicecm.cz,
tel.: 585 500 431, fax: 585 222 803

Pavel Kosorin: AFORISMY

Malá sbírka aforismů, které mohou pomoci zodpovědět naše mnohé otázky a které jsou povzbuzením v našem každodenním strádání a lapotě.

Cesta, váz., 118x84 mm, 69 Kč

Pavel Kosorin: BIBLICKÉ AFORISMY ANEB

ŘÍKÁ BLÁZEN V SRDCI SVÉM: „NENÍ BOHA.“

Tato sbírka provokuje čtenáře k zamyšlení nad svými životními postoji, především ve vztahu k Bohu. A vybízí k vyznání: Tady jsem, Bože, chci být Tvým nástrojem.

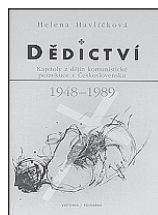
Cesta, váz., 118x84 mm, 69 Kč

Jan Dobraczyński: STÍN OTCE

V románovém příběhu o svatém Josefovi z Nazaretu se autor ujímá nejen těžkého úkolu převyprávět život tohoto světce, nýbrž také rekonstruuje kulturní pozadí, ve kterém se Josefův život odehrával. Zachycuje nesnáze rodinného prostředí, napjatou atmosféru, v níž Židé očekávali příchod Mesiáše, politické události na dvoře Heroda Velikého, vládcovy intriky, zvrácenosti a zločiny. Vychází při tom z biblických pramenů i z rozsáhlého literárního materiálu tehdejší doby.

Paulinky, 2. vydání, brož., A5, 272 stran, 199 Kč

Helena Havlíčková: DĚDICTVÍ (KAPITOLY Z DĚJIN KOMUNISTICKÉ PERZEKUCE V ČESKOSLOVENSKU)

Pokus o ucelený pohled na dramatické události druhé poloviny minulého století v našem národě. Souhrn vzpomínek a osobních zážitků velké řady pamětníků, které dokumentují a barvitě líčí poza-

dí, v němž se odráží zvrhlost tehdejšího režimu. Publikace obsahuje řadu pozoruhodných dokumentačních materiálů, které umocňují pohled na osudy trpících a podávají konkrétní svědectví o jejich vnitřních dispozicích víry a lásky.

Votobia, brož., 225x152 mm,

448 stran + 24 stran černobílých fotografií, 269 Kč

KAPESNÍ KATOLICKÝ KALENDÁŘ 2003

Církevní a občanský kalendářik na jednotlivé dny v roce v drobné sešitkové úpravě s barevnými obrázky, s adresářem a telefonním záznamníkem.

Sypták, brož., A7, 32 stran, 35 Kč

DOPRODEJ

LITURGICKÝ A PASTORAČNÍ KALENDÁŘ ARCIDIECÉZE OLOMOUCKÉ 2002-2003

Tento liturgický kalendář je určen výhradně pro olomouckou arcidiecézi. Vedle liturgických pokynů v něm najdeme i řadu pastoračních připomínek. Jsou zde uvedeny společné akce, které je třeba vzít v úvahu při tvorbě farních plánů. Pro připomínku v modlitbě jsou na každý den uvedena jména kněží, kteří zemřeli v posledních třiceti letech. Vydalo Arcibiskupství olomoucké v nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o.

Brož., 110x170 mm, 188 stran, 10 Kč (původní cena 55 Kč)

PŘIJĎ, PANE JEŽÍŠ!

Přeložil F. Rýpar

Základní znalosti potřebné k dobré přípravě dětí na svátost smíření a na první svatě přijímání. Stručný, jasný a velmi srozumitelný text, hojně doprovázený barevnými obrázky. Vyšlo s církevním schválením.

Váz., přebal, A5, 216x154 mm, 110 stran, 5 Kč

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Malice cyrilometodějská s. r. o.